

Chén Com Nóng Đêm Giáng Sinh...

Nhìn hai đứa con nhỏ của tôi hí hoáy mở những món quà Giáng sinh với một nụ cười hớn hở trên môi, tôi thấy rất sung sướng và mãn nguyện. Cả một đời cố gắng bươn chải, tôi chỉ muốn đem đến nụ cười cho những người thân yêu nhất. Tôi đã tự hứa với chính mình là bằng mọi cách những đứa con của tôi sẽ không phải trải qua những kinh nghiệm mà tôi đã chịu đựng suốt quãng đời niên thiếu...

Có một người bạn khuyên tôi nên tham gia vào sinh hoạt của trang TQT. Người bạn này biết rõ tôi là người dở văn chương nhất trường nhưng vẫn khuyến khích tôi viết lại một cái gì đó cho bạn bè TQT đọc... ví dụ như một mẩu chuyện vui buồn trong đời mà tôi đã đi qua. Tôi suy nghĩ mãi không biết phải viết cái gì đây. Có những chuyện không biết tôi có nên kể lại cho các bạn nghe hay không vì nó quá tầm thường. Thôi thì để tôi chọn một câu chuyện tầm thường nhất để kể lại cho các bạn nghe nhé...

Năm tôi vào học lớp 10, gia đình tôi đã bị một biến cố rất lớn. Mẹ tôi qua đời khi còn quá trẻ với bệnh ung thư. Mẹ tôi mất vì lỗi lầm của một số người tự xưng là "luơng y như từ mẫu". Họ đã vô lương tâm làm trễ cuộc giải phẫu đến gần 2 tháng và hậu quả là mẹ tôi phải chịu đau đớn trên giường bệnh suốt 10 tháng trời. Nhìn mẹ, tôi đau lòng lắm, tôi cảm thấy mình bất lực, xen lẫn căm hờn và phẫn nộ. Nhưng tất cả những điều đó cũng không thể nào cứu lại được sinh mạng của người mẹ đáng yêu. Thế là tôi mồ côi mẹ từ ngày đó.

Hai tháng sau, gia đình tôi lại có thêm một biến cố nữa. Cả nhà bị bắt ở tù nhưng sau đó chị và các em tôi được thả ra trừ 3 người là ba tôi, anh tôi và tôi. Ít lâu sau, tôi được phóng thích.

Chuyến xe lam đưa tôi từ trại giam về khu nhà tôi ở. Suốt đường đi, tôi buồn và lo lắng vì bất tin gia đình từ lúc bị giam nhưng cũng thấy vui vui trong lòng vì tôi sắp được gặp lại chị em tôi. Khi về đến nơi, tôi thấy một mảnh giấy dán chéo trước cửa nhà : lệnh niêm phong. Đất trời như sụp đổ trước mắt tôi. Chị em tôi không biết ở đâu rồi. Tôi lần mò đến nhà một người bà con để hỏi tin tức thì được biết họ đã trốn lên ở tạm trong một ngôi chùa. Tôi nhìn lại mình, không một đồng xu dính túi vì khi phóng thích người ta chỉ cho đủ tiền để đi xe về đến Sai Gòn và hai bộ quần áo cũ mang theo. Đó là tất cả gia tài của tôi!

Tôi lang thang hết chỗ này đến chỗ khác để xin ở tạm. Nhưng đi đến đâu tôi cũng chỉ nhận được ánh mắt từ chối. Có người từ chối nhưng nói rất khéo. Có người thì nói nặng nề hơn. Họ nói thẳng là không dám chứa chấp một người như tôi vì sợ vạ lây. Thế là đêm đầu tiên được trả lại tự do trở về thành phố cũng là đêm đầu tiên tôi ngủ ở ngoài đường !

Chiều hôm đó, tôi đói lắm. Ở trong tù đã bị thiếu ăn nhưng ít ra cũng còn được ngày hai bữa cơm gạo đỏ với muối hột. Còn bây giờ được tự do thì không có tiền mà cũng chẳng biết đi đâu để xin ăn. Nghĩ đến chị em của tôi trốn ở một ngôi chùa nhưng xa quá, ở tận Biên Hòa. Còn bà con họ hàng, khi gặp tôi thì họ đóng cửa lại hoặc nhiều lắm là cho phép tôi ra sau hè để uống nước lạnh cho đỡ khát vì đi bộ cả ngày.

Thành phố đã lên đèn. Tôi lang thang từ Đa Kao xuống Sai Gòn. Tôi đói đến run cả người lên

và bắt đầu lả đi. Tôi hoang mang không biết phải đi đâu. Cuối cùng tôi ráng đi tới đường Lê Lợi, nơi có đông người qua lại, ngồi nghỉ mệt trên một băng đá để đợi đêm xuống sẽ tỉnh sau.

Khi đêm đến, tôi nói với chính mình : ‘Thôi rồi, tối nay mình phải ngủ ngoài đường rồi’. Thật sự lúc đó tôi cũng không tin là đời tôi lại gặp cái hoàn cảnh như vậy.

Trời càng khuya càng lạnh. Tôi vì đói quá nên càng thấy lạnh hơn. Chân tay tôi run lên từng chập một. Tôi thấy thềm một ổ bánh mì dù chỉ là bánh mì không cũng được. Tôi thấy thềm một chén cơm hay bất cứ cái gì có thể bỏ vào miệng nhai cho đỡ đói nhưng một chút sĩ diện còn sót lại trong tôi, tôi không thể làm gì hơn là ngồi đó, tiếp tục run vì đói và chờ đến khi trời sáng.

Đêm đó tôi ngủ ở trước nhà sách Khai Trí, không gối, không mền, ngoài cái giỏ kê làm gối đầu. Tôi nằm co ro vì lạnh. Tôi không ngủ được nhưng cố nhắm mắt cho đỡ mệt. Tôi lo lắng vô cùng, đầu óc rối loạn không biết tôi còn phải ngủ ngoài đường đến bao giờ. Tôi lo ngày mai kiếm đâu ra đồ ăn đây. Từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ tôi biết lo hay nghĩ đến miếng cơm, manh áo như lúc này. Tôi thấy nuối tiếc những ngày tháng ở chung với cha mẹ - ngày hai bữa cơm, sáng có ăn sáng, tối có chè khuya. Lúc đó tôi không biết quý những gì tôi có và những gì cha mẹ đã cho tôi vì tất cả đều đến với tôi thật dễ dàng. Với tôi lúc đó, tôi mơ mộng cao xa hơn những chén cơm tầm thường đó nhiều lắm.

Sáng hôm sau, tôi dậy thật sớm vì đường phố đã có nhiều người qua lại. Tôi thấy mệt quá nhưng cái đói hình như đã qua đi. Tôi lách thếch xách cái giỏ đi về phía Chợ Lớn. Rồi một ngày cũng qua đi. Cả ngày hôm đó, tôi cũng chẳng có cái gì cho vào bụng cả ngoài nước phông tên ở đường Nguyễn Huệ hay ở mấy công viên có vòi nước phun lên. Tuy nước có mùi tanh tanh khó uống nhưng tôi cũng phải ráng uống thật nhiều để quên đi cái đói. Thế là từ đó tôi bắt đầu có kinh nghiệm uống nước thật nhiều để chống lại cơn đói bụng rồi đó.

Lúc đó trường TQT đang nghỉ hè. Mùa hè năm 1978, tôi còn nhỏ lắm. Sau mấy ngày đói cơm uống nước cầm cự, tôi bắt đầu tham gia vào đội ngũ của những người ăn cơm thừa canh cặn ở những hàng quán chung quanh Sai Gòn. Từ đó, tôi không còn giữ sĩ diện nữa. Tôi đã sống như vậy suốt 16 tháng trời ngay tại thành phố tôi được sinh ra và lớn lên. Ban ngày tôi đi học. Tan học ra tôi tháo bỏ bộ quần áo học trò TQT bỏ vô giỏ, mặc vào chiếc áo khác và đi kiếm ăn hay kiếm chỗ ngủ cho từng đêm một.

Lúc đó, tôi thường hay lảng vảng trước những tiệm cơm bình dân hay quán bán phở hay hủ tiếu. Tôi để ý đến những bàn ăn khi khách sắp sửa đứng lên. Khách ăn xong, còn dư thì tôi chạy vào húp nhanh tí nước phở còn thừa. Thỉnh thoảng có những tô hủ tiếu còn lại với chiếc tấm xia răng nổi lênh bênh trong đó, tôi cũng chẳng sợ gì, vớt cây tấm ra và húp sạch phần nước còn lại. Đôi khi có những cô cậu con nhà giàu đi ăn với cha mẹ bỏ mớ đĩa cơm tấm hay miếng trứng gà với chút lòng trắng lòng đỏ còn sót lại, tôi không ngần ngại móc vôi mẩu bánh do hiệu bánh mì Bảy Quang ở Đa Kao cho tôi mỗi đêm với chút nước tương, tôi lấy bánh ra vét đĩa trứng gà chiên. Nhiều lần bà chủ quán nhìn tôi lắc đầu : ‘Nhờ may mà tao khỏi rửa chén đĩa, may quét sạch còn hơn lau nữa’. Lúc đó tôi chỉ cười khì.

Có nhiều đêm, tôi ngồi ở bến Bạch Đằng hay Nguyễn Huệ để canh những ly cà phê đá uống hết của khách. Tôi lén châm chút nước trà rồi uống vôi vã, có khi nuốt luôn cả mấy cục đá đến mắ

nghe vì ráng nuốt cho nhanh sợ họ thấy sẽ bị đuổi ra ngoài. Tôi thích ngồi gần mấy xe bán khô mực để ngửi mùi mực nướng thơm phức đến chảy nước miếng và làm tôi đói bụng thêm. Vì vậy, sau đó tôi không thích ngồi gần mấy xe bán khô mực nữa vì mùi mực nướng kích thích cái bao tử lép xẹp của tôi, chẳng ích lợi gì cả.

Lúc đó, có nhiều khi nghĩ lại những gì tôi làm trong những ngày tháng đó, chính tôi cũng không tin là tôi có thể làm như vậy để sống qua ngày. Nhiều lần tôi nhìn lại hình dạng của mình qua khung cửa kính trên đường phố. Tôi thấy mặt mũi hốc hác, nước da đen sạm, người gầy ốm xanh lè... và bắt đầu xuất hiện những cơn ho đáng ngại. Những lúc ấy, tôi thật sự không nhận ra tôi là ai nữa, cả thể xác lẫn tinh thần, Tôi không còn ngay cả một chút sĩ diện tôi thiếu.

Đêm Giáng Sinh đầu tiên tôi ở ngoài đường phố. Tôi là kẻ không nhà, không gia đình, không cha mẹ, không đồ ăn thức uống. Tôi đi lang thang ngắm những cửa hàng bày bán quà Giáng Sinh, người mua đông nghẹt. Tuy vậy, tôi cũng không quên là phải tranh thủ để kiếm những hàng quán khá hơn để có thể húp được những tô phở thừa nhiều hơn hay những đĩa cơm bỏ mứa còn lại nhiều hơn để xem như là bữa tiệc « reveillon » của tôi nhân ngày lễ Giáng Sinh vậy đó. Vì là ngày lễ lớn nên khách ăn tiệm cũng dề dãi hơn chứ không khó tính với những người như tôi so với ngày thường. Chỉ có một điều là họ không thích tôi lại gần vì sợ bị móc túi hay giật đồ. Tôi tuy nghèo đói nhưng không bao giờ nghĩ đến mấy chuyện đó. Dù sao tôi cũng là dân theo học trường dòng mà. Dù gì tôi cũng phải giữ thể diện cho ngôi trường tôi đang theo học chứ...

Có một vài lần tôi về nhà Ngoại tôi để thấp nhang cho mẹ tôi. Vì gia đình tôi ly tán, không có nhà ở nữa nên bàn thờ mẹ tôi phải để ở nhà Ngoại. Một lần nọ khi về nhà Ngoại, Ngoại nói tôi ở lại ăn cơm chiều. Ngoại tôi hoàn toàn không biết gì về cuộc sống của tôi lúc bấy giờ cả. Dì và Cậu của tôi bùng bít sự thật, không cho Ngoại biết vì sợ Ngoại lại lo cho tôi sẽ tốn tiền. Còn Cô ruột của tôi thì lấy hết tiền của bà tôi để lại nhờ giữ hộ nếu đi không thoát. Cô không trả lại cho chị em tôi một xu nào vì nghĩ rằng bà tôi với tội danh chủ mưu sẽ chết rục trong lao tù. Chị em tôi tứ tán khắp nơi, không ai biết ai ở đâu cả vì lúc đó đâu có điện thoại để liên lạc tìm kiếm nhau dễ như bây giờ.

Trong nhà Ngoại, ngồi nhìn mâm cơm nóng, tôi thấy cồn cào trong bụng nhưng phải đợi cho Dì và Cậu ăn trước đã. Họ không một lời hỏi thăm tôi xem tôi sống ra sao. Suốt bữa cơm, họ chỉ nói về chuyện làm ăn của họ mà thôi. Tôi ăn hết chén cơm đầu tiên trong nháy mắt. Nếu có cuộc thi treo giải về ăn nhanh, ăn sạch, thì chắc chắn tôi sẽ đoạt giải nhất. Cơm đối với tôi bây giờ đúng là hạt ngọc của trời, là ngọc thực đấy. Đối với tôi lúc đó, có lẽ chưa có thứ gì ngon bằng cơm. Tôi quý từng hạt cơm. Khi tôi sắp sửa bới chén thứ hai thì cậu tôi nói bóng gió :

- Gạo thóc bây giờ mắc lắm, không có ai dư dả để đem cho người khác ăn...

Họ giờ nời cơm để xem còn hay không. Thú thật, lúc đó tôi thềm cơm đến chảy nước miếng nhưng khi nghe xong câu nói của Cậu, tôi thấy uất nghẹn ở cổ. Lòng tôi quặn thắt lại và thấy buồn tủi vô cùng. Tôi nghĩ đến mẹ tôi, dù người đã khuất bóng nhưng tôi không thể làm mất sĩ diện của mẹ được. Tôi lẳng lặng đứng lên, đem cái chén đã sạch bóng không còn sót một hạt cơm đi về chỗ rửa chén và tự rửa lấy chén ăn cơm của mình. Xong xuôi, tôi quay sang nói với Ngoại :

- Ngoại ơi, con no rồi. Con cảm ơn Ngoại nha, cảm ơn Dì và Cậu.

Ngoại nhìn tôi rồi nói nhanh:

- Sao con không ăn thêm đi?

- Dạ thôi, con ăn như vậy là đủ rồi Ngoại.

- Con à, sao Ngoại thấy mặt con xanh quá vậy, con có bệnh không vậy?

- Dạ không, con không có bệnh gì hết, chỉ đi ngoài đường nắng nên thấy hơi mệt thôi.

Chưa dứt lời thì Dì của tôi chêm vào:

- Nó là con trai mà Má lo làm gì. Mặt nó xanh là vì nó hút xì ke chứ gì!

Tiếp theo đó, họ chỉ trích là cha mẹ tôi ăn ở thất đức nên con cái mới như vậy. Tôi cũng chỉ biết đứng im, không nói được một lời để bênh vực cho cha mẹ của mình. Tôi thừa biết, có nói họ cũng không nghe và cũng không tin. Tôi giữ im lặng và tôi tin rằng chỉ có sự thành công của mình mới chứng minh được mà thôi.

Sau khi nghe Dì và Cậu nói, Ngoại tôi tưởng thiệt nên hốt hoảng hỏi tôi:

- Trời ơi, tại sao con lại đi hút xì ke vậy?

Tôi nhìn Ngoại và trả lời:

- Con không bao giờ đụng đến những thứ đó đâu Ngoại. Ngoại đừng lo. Con vẫn nhớ lời Má con dạy lúc còn sống mà Ngoại.

Những lời bịa đặt của Dì và Cậu tôi - là tôi hút xì ke - đã được truyền đi tới bà con giòng họ xa gần. Chính vì những lời nói của họ cho nên mỗi lần tôi ghé nhà một người thân nào thì họ luôn luôn để mắt theo sát tôi từng bước vì sợ tôi sẽ ăn cắp đồ đạc của họ!

Tôi chào Ngoại và bước nhanh ra khỏi nhà vì không muốn nghe thêm nữa. Tôi bị vu oan nên thấy uất nghẹn trong lòng. Tôi lảo đảo bước đi và tự trách tôi hèn. Chỉ vì một chén cơm nóng mà nhận lời ở lại ăn cơm với Ngoại nên Dì và Cậu mới có cơ hội để sỉ nhục tôi và ba má tôi đến như vậy. Tôi đi húp phở cạn, ăn cơm thừa nhưng người ta không biết tôi là ai và không ai sỉ nhục cha mẹ tôi cả. Còn những người này là em ruột của Mẹ tôi tại sao lại đối xử với tôi như vậy. Tôi nhớ Mẹ và thề với lòng mình là mai đây cho dù chết gục ở ngoài đường vì đói và lạnh hay vì bệnh tật tôi cũng không bao giờ trở lại nơi này để ăn chén cơm của Dì và Cậu tôi nữa.

Đêm Giáng Sinh năm đó, trời khá lạnh, tôi ngồi ở đường Lê Lợi coi người ta đi dạo phố. Nhìn những đứa trẻ trạc tuổi tôi đi qua với cây kem trên tay hay kẹo bông gòn tôi lại nhớ lại tôi của Giáng Sinh năm trước. Nhìn những dây đèn và những đèn ngôi sao lộng lẫy, tôi lại nhớ lại nhà mình năm trước. Tuy gia đình tôi không có đạo nhưng anh chị em tôi đều được học trong các trường dòng như Taberd và Thiên Phước nên năm nào cũng có tổ chức Noel, có lồng đèn, có hang đá, có bánh và nhiều thức ăn khác để gia đình quây quần đón mừng lễ Giáng Sinh. Tôi nhớ lại những đĩa gà chiên bơ sao mà nó ngon và thơm quá. Tôi mơ màng nghĩ đến ngày này năm ngoái rồi nói với chính mình:

- Giờ này mà có được đĩa gà chiên bơ, chắc là mình phải ăn nguyên con gà!

Nhưng tất cả chỉ là mơ thôi. Cơ thể tôi lúc đó thiếu nhiều chất lắ: chất bột, chất đường, chất đạm và chất mỡ. Đã gần 7 tháng qua rồi, tôi nghĩ, tôi còn đứng vững được là nhờ những gì tích lũy trong gan từ trước, bây giờ cơ thể lấy ra xài từ từ.

Nhiều lần tôi định tới nhà bạn học của tôi, nhưng vì mặc cảm bạn thân, nên tôi không tới được. Có lẽ vì tôi sợ cảnh quây quần sum họp của gia đình bạn sẽ làm tôi rơi nước mắt và sẽ làm họ mất vui. Thêm vào đó, gia đình người bạn thân nhất của tôi, nơi tôi thường lui tới ngày xưa, cả gia đình đã chết hết ngoài biển mất rồi. Họ là những người đã cho tôi những chén cơm nóng ấm tình người nhưng bây giờ họ đã không còn nữa. Tôi thấy buồn hơn, nếu còn họ thì tôi đâu đến nỗi “tệ” như vậy.

Viết đến đây tôi thấy thật tức cười... cười chua chát, cười ra nước mắt. Có lẽ ai cũng lấy làm lạ là tại sao bạn bè của tôi có thể cho tôi những chén cơm nóng bằng tất cả tình thương mà bà con đồng họ ruột thịt của tôi lại không làm được như vậy. Quả thật cuộc đời này có nhiều trở trêu như vậy đó và tôi đã học được rất nhiều bài học đáng ghi nhớ trong giai đoạn này. Tôi rất thương bạn bè. Tôi rất quý tình bạn. Tôi rất nhớ ơn họ. Họ là những người thương tôi hơn Dì, Cậu và Cô ruột của tôi nữa. Tôi nguyện với lòng là mai này tôi sẽ trả ơn những người đã cho tôi chén cơm nóng bằng cách này hay cách khác.

Nếu có một đê tài nói về chén cơm mà mình ăn mỗi ngày, có lẽ tôi sẽ tham gia dự thi để có thể nói lên trọn vẹn sự quý giá của nó. Có những vật tầm thường trong đời sống hàng ngày, chúng ta không biết quý. Nhưng khi mất đi rồi thì lúc đó mình tìm ra chân giá trị của nó. Chúng ta được đi đứng chạy nhảy thì không thấy đôi chân là quý. Nhưng rủi vì tai nạn bị mất đi đôi chân này, hay vì một lý do nào đó, phải nằm yên một chỗ thì lúc đó chúng ta mới thấy quý từng bước đi của mình do đôi chân mang lại. Tôi học được điều này qua những ngày tháng lang thang, lưu lạc trên đường phố hay vỉa hè. Đây là những kinh nghiệm mà tôi phải mua bằng nước mắt và sự tủi nhục của tôi lúc tôi còn quá nhỏ.

Sau khoảng thời gian khó khăn đó, định mệnh, thêm một lần nữa lại bắt tôi phải hiểu thêm ý nghĩa về chén cơm thêm một thời gian khá dài nữa. Tôi lại phải nếm cay đắng cầm chén cơm đầy sạn, phải ăn bốc, phải lượm từng hạt cơm dưới nền đất lên để ăn. Nhiều khi tôi ăn những hạt cơm nhuộm với chính máu của tôi. Tôi trở nên chai lì hơn và từ đó ý chí “phải sống” của tôi mạnh hơn. Tôi có thể lượm những hạt cơm từ mặt đất gần nhà vệ sinh lên ăn một cách ngon lành vì tôi không còn biết hai chữ vệ sinh là gì nữa. Ngày đêm tôi ước ao được thoát ra khỏi cảnh này càng sớm càng tốt.

Gần đây tôi có dịp về lại quê nhà. Tôi có trở lại những con đường mà tôi đã từng sống qua, những hàng quán mà tôi đã từng chầu chực như một con chó đói chờ đợi chủ quăng cho một cục xương để gặm. Tất cả đã thay đổi nhiều lắm. Chỗ dựng của những hàng quán năm xưa giờ đã thay vào đó là những cơ quan hay vũ trường lộng lẫy. Khi tôi tìm đến những quán ăn bình dân còn sót lại, tôi đã gặp lại hình ảnh của tôi 30 năm về trước!

Tôi lặng người đứng nhìn những người giống hoàn cảnh ngày xưa của tôi bung húp nhanh những tô phở cận còn thừa. Tôi thấy xót xa cho những người không may mắn này. Tôi đến gần nắm lấy đôi tay của họ, gửi biếu họ chút tiền và nhắn nhủ họ hãy can đảm lên. Chúc họ may mắn trong ngày kiếm sống qua những tô phở thừa nhiều hơn hay những đĩa cơm còn bỏ lại nhiều. Tôi đã nói đúng ước mơ hàng ngày của họ vì đó cũng là ước mơ của tôi năm xưa. Ngày nào tôi húp được tô phở thừa còn sót lại miếng thịt hay đĩa cơm sườn còn sót lại nhiều cơm và một chút thịt còn dính lại ở miếng sườn là ngày ấy tôi vui hẳn lên vì được no lòng và ngủ thật ngon. Hạnh phúc đến với tôi chỉ có bấy nhiêu, thật đơn giản và thật tầm thường như thế đó.

Có một lần kia, tôi đi ăn với mấy người bạn nước ngoài làm cùng sở với tôi về VN công tác, tôi bắt gặp một cậu bé trạc 12 tuổi, nhưng gầy gò và xanh xao, đứng ở ngoài cửa nhìn vào bàn đầy đồ ăn của chúng tôi vừa lăm lét nhìn bà chủ quán. Nhìn cậu bé, tôi hiểu rõ hơn ai hết nỗi thèm khát của đứa bé này. Qua ánh mắt, tôi biết cậu bé thèm ăn lắm và chỉ chờ cho chúng tôi ăn xong là chạy ngay vào để ăn những thức ăn còn thừa lại. Tôi bước lại gần cậu bé và gọi nhỏ:
- Con lại đây với chú.

Tôi đưa cậu bé lại một cái bàn ở gần đó rồi nói với bà chủ quán:

- Dì ơi, Dì coi cậu bé này muốn ăn uống gì, Dì bán cho nó, tôi sẽ trả tiền hết nha.

Bà chủ quán trở mắt nhìn tôi hỏi lại:

- Cậu làm gì kỳ vậy?

Tôi nói với bà chủ quán:

- Dì có biết là cậu bé này là hình ảnh của tôi mấy chục năm về trước đó. Tôi hiểu nó muốn gì và thêm ăn gì. Dì cứ việc bán cho nó đàng hoàng, tôi lo hết.

Cậu bé trở mắt ngạc nhiên nhìn tôi và hỏi nhanh:

- Chú cho con ăn thiệt không chú?

- Chú không có nói láo với con. Chú thương con lắm, con muốn ăn gì, thêm gì, con cứ việc kêu thoải mái, chú sẽ trả tiền ăn cho con.

Nói xong, để cậu bé tin hơn, tôi lấy trong túi ra một số tiền đưa cho cậu bé:

- Tiền này, chú cho con để dành ăn bánh. Còn tiền ăn bữa nay của con, chú trả riêng.

Tôi trở lại bàn ăn của mình. Những người bạn ngoại quốc đi chung ngạc nhiên và hỏi tại sao tôi làm như vậy. Tôi không nén được xúc động, nghẹn ngào trả lời:

- Cậu bé ấy là hình ảnh của tôi ngày xưa đó.

Các bạn tôi tò mò muốn biết rõ hơn. Tôi kể sơ qua cho họ nghe về quá khứ của tôi. Họ nhìn tôi với ánh mắt kinh ngạc vô cùng. Họ không thể nào ngờ là họ đang làm việc chung với một người mà quá khứ lại khổ cực đến như vậy. Họ đứng lên đi về phía bàn của cậu bé đang ngồi chờ thức ăn mang ra và cho cậu bé thêm tiền. Thấy cậu bé hoảng sợ, tôi vội chạy lại giải thích:

- Họ thấy con dễ thương nên muốn cho con thêm chút tiền. Họ có lòng tốt, con đừng ngại.

Tôi lại trở về bàn ăn của mình nhưng vẫn để mắt nhìn về phía cậu bé. Tôi biết cậu bé xúc động lắm. Tôi biết em đang nghĩ gì và sung sướng như thế nào. Tôi cảm nhận được hạnh phúc mà cậu bé đang có hơn ai hết.

Ngày hôm sau, tôi một mình trở lại quán ăn này. Tôi không còn thấy cậu bé của ngày hôm qua.

Thay vào đó là một cậu bé khác. Tôi hiểu là những người đồng cảnh ngộ này phải di chuyển qua những quán ăn khác để cho chủ quán đừng rầy la vì ngày xưa tôi cũng phải làm như vậy.

Tôi cũng làm lại hành động đó với những cậu bé hay cô bé hay người lớn tuổi già nua yếu đuối - những người mà tôi gặp qua những hàng quán trong khả năng của tôi.

Tôi suy nghĩ rất nhiều về việc tôi làm. Với khả năng của tôi, một hành động tầm thường là chỉ dám mang lại những chén cơm nóng cho những người cầu thực. Mỗi lần trở về quê nhà, tôi lại lặp đi lặp lại hành động tầm thường này chỉ dám mong đem lại một chút hạnh phúc nhỏ nhoi cho những người cầu thực - những người đồng cảnh ngộ với tôi. Hành động nhỏ nhoi của tôi nhưng lại là hạnh phúc rất lớn đối với họ: đó là CHÉN CƠM NÓNG được chan đầy tình thương...

Mùa Giáng Sinh 2008

Lang Thang